

Осокорки

В одному південному місті на березі Чорного моря з'явився новий мікрорайон. Називали той мікрорайон Новими Осокорками. Проте назву йому дали порівняно недавно. Колись це був просто дачний район. Згодом місто підкралося впритул до дачного селища і проковтнуло його.

Дачі швиденько зруйнували. Замість них спочатку планували будувати стадіон, а навколо висадити парк. Правда, стадіон збиралися будувати так довго, що й кошти на нього кудись зникли. Та й парк також не виріс. А потім до справи взялася інша будівельна компанія і почала жваво будувати житловий мікрорайон. Будинки там росли дуже швидко — як гриби після дощу. На місці, де мали спорудити стадіон, з'явилися сучасні багатоповерхівки з яскравими фасадами, а на місці парку — елітні котеджі.

Будівництво йшло дуже швидко, але назви для мікрорайону ще не було. І тоді будівельники назвали його Новими Осокорками — перше, що спало їм на думку. Мабуть, хтось із них згадав своє дитинство. Правда, ніхто не міг пояснити, навіщо потрібно було називати його «новим»: адже Старих Осокорків у місті не було. Проте

всі жителі в розмовах між собою втрачали перше слово і називали Нові Осокорки просто Осокорками.

І ось у квартиру одного з будинків у цьому районі вселилася родина. Сім'я, треба сказати, була невелика: мама та її донька. Маму дівчинки звали Тетяною Григорівною, а дівчинку — Маринкою.

Тато у Маринки, звичайно, був, але він жив дуже далеко — не тільки в іншому місті, а й в іншій країні.

Чесно кажучи, Маринка не дуже й сумувала за татом, тому що майже не пам'ятала його — бачилися вони всього кілька разів. Але тато досить часто надсилав їй листи. Листи дуже приємно отримувати, але відповідати на них Марина не любила. Тому відповідь на кожен татів лист перетворювалася на справжнісіньку муку — наче приготування домашнього завдання.

Маринину маму вважали діловою жінкою, або як зараз кажуть — бізнес-леді. У неї була своя невелика фірма з працевлаштування. Справи її йшли досить успішно, але забирали багато часу. Тому вихованням Маринки здебільше займалася бабуся.

Досі мешкали вони в старій квартирі, у районі з не дуже доброю славою. Та й колишня квартира була так собі.

Маринка любила свою бабуся Оксану. А та розуміла свою внучку. І вчила її всьому, що знала та вміла сама. Вчила ненав'язливо, ніби граючись. Уже в десять років Марина вміла приготувати обід або спекти пиріг не гірше, аніж бабуся.

Маринці було добре з бабуся Оксаною. Але сталося так, що старенька захворіла, її забрали в лікарню, а потім... потім бабусі Оксани не стало.

Після цього мама чи то запропонувала, чи то запитала поради у доньки:

— Може, тобі няньку запросити?

Маринка обурилася й образилася одночасно:

— Я що, маленька? Навіщо мені нянька? Памперси міняти, чи що?

— То, може, хатню робітницю найняти? — не поступалася мама. — Обід зварити, квартиру прибрати...

— Дуже мені потрібна та фрекен Бок! І взагалі, за кого ти мене маєш? За білоручку чи невміюку? Я і обід зварю, і квартиру догляну. Що я, зовсім маленька?

Мамі нічого не лишалось, як здатися. Вона розвела руками і сказала:

— Я ж хотіла як краще. Що ж, спробуймо обійтись своїми силами.

Маринка нагадала:

— Бабуся Оксана з одинадцяти років без батьків жила, а потім тебе виховала... І мене, до речі, теж.

Мама нічого не відповіла. Та й що тут скажеш? Маринка подумала і раптом запропонувала:

— Ма, а давай замість няньки собаку заведемо. Собака — це ж класно!

Тетяна Григорівна похитала головою:

— Собака — це, може, й справді класно, але спочатку спробуймо обійтися без допомоги няньки. Добре?

— Добре, — сумно погодилася Маринка.

* * *

Хоча мама й сумнівалася в здібностях доньки, але Маринка впоралася. Вона робила домашню роботу так легко, наче гралася. Навіть почала краще вчитися в школі, хоча часу на домашнє завдання витратила менше.

Якось під час вечері Маринка запитала:

— Ма, як ти вважаєш, впоралася я з домашнім господарством чи ні?

— Ти в мене справжня господинька, — похвалила її мама.

— Тоді, може, заведемо собаку?

Маринчине запитання заскочило маму зненацька. Було видно, що вона навіть зніяковіла, тож почала здалеку:

— Розумієш, доню, зі собакою потрібно багато гуляти. Щодня. І навіть по кілька разів на день. Але не це найважче. Адже доведеться виводити її дуже рано, а ти й так не висипаєшся — вранці тебе не добудитися.

— Це точно, не добудитися, — зітхнувши, погодилася Маринка.